

Μοντέλο

Πειραματικό, Ελλάδα, 1974, 35mm, έγχρ., χωρίς ήχο, 90'

Σενάριο-Σκηνοθεσία: Κώστας Σφήκας **Φωτογραφία:** Γιώργος Καβαγιάς **Μοντάζ:** Τάκης Δαυλόπουλος
Σκηνογραφία: Κώστας Σφήκας, Γιώργος Καβαγιάς **Μακέτες:** Δημήτρης Μυταράς, Γιάννης Βαλαβανίδης
Παραγωγή: Σύγχρονος Κινηματογράφος **Παραγωγός:** Γιώργος Παπαλιός, Άννα Σφήκα **Συμπαγωγή:**
Γιώργος Παπαλιός **Πηγή ψηφιακής κόπιας:** Τάκης Σασιλίδης

Βραβείο Καλύτερης Καλλιτεχνικής Ταινίας – 15^ο Φεστιβάλ Ελληνικού Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης (1974)

Βραβείο – Διεθνές Φεστιβάλ Νεανικού Κινηματογράφου Υέρ (1975) (Ελβετία)

Σύμφωνα με τον φιλόσοφο και επιστήθιο φίλο τού Σάββα Μιχαήλ, ο Σφήκας πραγματοποίησε το όνειρο του Αϊζενστάιν να γυρίσει το Κεφάλαιο του Μαρξ: «Στο Μοντέλο όμως δεν έχουμε απλώς ένδυση ενός θέματος – περιεχομένου, με φιλικές μορφές που το τυλίγουν σαν πέπλα, εξωτερικά. Έχουμε την απογύμνωση του περιεχομένου. Το μοναδικό πλάνο του φιλμ γίνεται ο μικρόκοσμος, η κυτταρική μορφή του καπιταλισμού, με τις κινητήριες αντιφάσεις του». Με υφάδι τη μορφή του κινηματογραφικού χρόνου, ο Σφήκας δείχνει, χωρίς διδακτισμό και μεταφυσική, πως ο χρόνος μας έχει αλλοτριωθεί και έχει γίνει «ο νόμος της αξίας» που ανακάλυψε ο Μαρξ.

Μαρία Κομνηνού

Κώστας Σφήκας

Ο Κώστας Σφήκας γεννήθηκε στην Αθήνα το 1927. Για πολλά χρόνια δούλεψε ως ταχυδρομικός υπάλληλος, ενώ παράλληλα σπούδαζε μουσική. Το 1961 εμφανίστηκε στο κινηματογραφικό προσκήνιο με την μικρού μήκους ταινία του *Εγκαίνια*. Ακολούθησαν τα ντοκιμαντέρ *Αναμονή* (1962) και *Θηραϊκός Όρθρος* (1968) στα οποία δεσπόζει η επίδραση της νεορεαλιστικής σχολής. Ο *Θηραϊκός Όρθρος* μάλιστα παρουσιάστηκε στο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης και κέρδισε το βραβείο κριτικών. Από το 1974 ο Σφήκας άρχισε να υλοποιεί ένα όνειρο του, να αποδώσει κινηματογραφικά την ιδέα του Κεφαλαίου του Καρλ Μαρξ. Έτσι δημιούργησε την ταινία *Μοντέλο* που απέσπασε το βραβείο καλύτερης καλλιτεχνικής ταινίας στο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης (1974) και μια κόπια του βρίσκεται στο Μουσείο Μοντέρνας Τέχνης Ζωρζ Πομπιντού στο Παρίσι. Άλλες ταινίες του είναι οι: *Μητροπόλεις* (1975), *Αλληγορία* (1986), *Το προφητικό πουλί των θλίψεων του Πάουλ Κλέε* (1995), *Προμηθεύς Εναντιοδρομών* (1995), *Η γυναίκα της... και ο συλλέκτης* (1998). Έχει εμφανιστεί ως ηθοποιός σε πολλές ταινίες του ελληνικού κινηματογράφου ενώ στο ενεργητικό του έχει και τη συγγραφή σεναρίων για τις ταινίες *Το σπίτι της ηδονής* (1961, Γιώργος Ζερβουλάκος) και *Μικρές Αφροδίτες* (1963, Νίκος Κούνδουρος) σε συνεργασία με τον Βασίλη Βασιλικό. Η τηλεοπτική εκπομπή "Παρασκήνιο" της εταιρίας CINETIK με τον ανοιχτό ερευνητικό χαρακτήρα της του προσφέρει από το 1976 τη δυνατότητα γυρίσματος ενός σημαντικού αριθμού τηλεοπτικών δοκιμών. Πεθαίνει στην Αθήνα το 2009.

Ηλεκτρικός Άγγελος

Πειραματικό, Ελλάδα, 1981, 35mm, έγχρ. & α/μ, με ήχο, 86'

Σενάριο-Σκηνοθεσία: Θανάσης Ρεντζής **Φωτογραφία:** Λάκης Κυρλίδης **Μοντάζ:** Θανάσης Ρεντζής
Καλλιτεχνική Δ/ση: Γκαίη Αγγελή **Μουσική:** Δημήτρης Λέκκας, Δημήτρης Παπαδημητρίου **Ηθοποιοί:**
Φαίδων Γεωργίτης, Σοφία Ρούμπου, Γιώργος Κοτανίδης, Μαρίλη Τσοπανέλλη, Jay Riley, Φίλιππος Σοφιανός,
Θανάσης Καστανιώτης, Μαριτίνα Πάσσαρη **Παραγωγή:** Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου (ΕΚΚ)
Παραγωγός: Θανάσης Ρεντζής

Βραβείο Μουσικής - 22ο Φεστιβάλ Ελληνικού Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης (1981)

Τιμητική Διάκριση – 22ο Φεστιβάλ Ελληνικού Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης (1981)

Κατεχοχήν πειραματική ταινία η οποία κάνει χρήση μεγάλης ποικιλίας οπτικο-ακουστικών τεχνικών και μεθόδων, με στόχο την ανάπτυξη της πολυμορφίας του ερωτισμού, έτσι όπως μορφοποιήθηκε στην ευρύτερη περιοχή της ευρωμεσογειακής ζώνης, τον 20ό αιώνα. Πρόκειται για ένα πολυεστιακό αμάλγαμα που με συνδυαστικές μεθόδους (κυρίως animation και live action) πραγματώνει, μέσω μιας πολύτροπης σύνθεσης, το ιδεώδες μιας ars combinatoria. Η δομή της ταινίας είναι εξόχως χαλαρή, καθώς δεν υπάρχει ούτε κέντρο βάρους ούτε άξονας σύγκλισης, και τούτο συντελεί τα μέγιστα στην αίσθηση ενός ανοιχτού και δυνητικά επεκτεινόμενου έργου με κυρίαρχο το ρυθμικό στοιχείο.

Θανάσης Ρεντζής

Γεννήθηκε το 1947 στο Αίγιο Αχαΐας. Σπούδασε Σκηνοθεσία στην Ανωτάτη Σχολή Θεάτρου – Κινηματογράφου Αθηνών. Το 1968, με τους Φ. Καραμήτσο, Στ. Πουλάκη και Θ. Καστανιώτη συστήνουν μια ομάδα διεπιστημονικής μελέτης και έρευνας όπου και ασχολούνται με τα Μαθηματικά, την Κυβερνητική, τα Νέα Μέσα Επικοινωνίας και κυρίως τον Κινηματογράφο. Τον χειμώνα του 1970 ιδρύει με τον Δημήτρη Σπέντζο το Κέντρο Πειραματικού Κινηματογράφου. Το 1974 ιδρύει με τον Θ. Καστανιώτη το περιοδικό ΦΙΛΜ, το οποίο και διευθύνει ως το 1986. Διετέλεσε τακτικός ομιλητής και πρωτεργάτης για θέματα Κινηματογράφου και Νέων Τεχνολογιών στο Θεατρικό Τμήμα (Πανεπιστήμιο Αθηνών '75 – '80). Το 1977 τίθεται επικεφαλής της αντίδρασης των Ελλήνων Κινηματογραφιστών, κατά της τότε κυβερνητικής πολιτικής και αναλαμβάνει την διοργάνωση του καλούμενου "Αντιφεστιβάλ". Στη συνέχεια ασχολείται συστηματικά με τον συνδικαλισμό (μέχρι και το 1982) και διατελεί διαδοχικά Γραμματέας και Πρόεδρος της Εταιρείας Ελλήνων Σκηνοθετών καθώς και μέλος του τριμελούς Προεδρείου της Ευρωπαϊκής Ομοσπονδίας Δημιουργών Οπτικοακουστικών Έργων [F. E. R. A.]. Το 1978 συνεργάζεται, ως προς το κινηματογραφικό σκέλος και τους φωτισμούς, με τον Ιάνη Ξανάκη στο Πολύτοπο Μυκηνών. Βασιικός ομιλητής και για θέματα Κινηματογράφου και Νέων Μέσων των Ελεύθερων Ανοικτών Πανεπιστημίων (από το 1981 έως το 1986). Το 1986 αναλαμβάνει την διεύθυνση καθώς και την αναδιοργάνωση του Φεστιβάλ Ελληνικού Κινηματογράφου της Θεσσαλονίκης και μετά από δύο χρόνια παραιτείται λόγω ουσιαστικών διαφωνιών με τους συνδικαλιστικούς φορείς του Κινηματογραφικού χώρου. Στη συνέχεια τοποθετείται διευθυντής του Τομέα Ψυχαγωγίας της ΕΤ 1, απ' όπου και αποχώρησε το 1990. Από τις αρχές του 21ου αιώνα διδάσκει στο Μεταπτυχιακό Πρόγραμμα της Ανωτάτης Σχολής Καλών Τεχνών 'Ψηφιακές Μορφές Τέχνης' το μάθημα της Αισθητικής του Κινηματογράφου και των Νέων Μέσων.

Επιλεγμένη φιλμογραφία: Άσπρο-Μαύρο (με τον Ν. Ζερβό), 1973, Βιο-γραφία, 1974, Corpus, 1979, Ηλεκτρικός Άγγελος, 1981, Η ελληνική τυπογραφία (σειρά ντοκιμαντέρ), 1986-1987, The Athenian Fusion (ντοκιμαντέρ για το ARTE), 1992, Σιωπηλές Μηχανές, 1998

Επιλεγμένες εκδόσεις: Βιογραφία, Εκδόσεις Εξάντας, 1974, Οι πρωτοπορίες στον Κινηματογράφο, Εκδόσεις Καστανιώτη, 1977, Corpus, 1980, Κινηματογράφος: Πρακτική και ιδεολογία, Εκδόσεις Πύλη, 1982, Ελαίαις Εικάσματα (με τον Ηρακλή Δ. Λογοθέτη), Εκδόσεις Καστανιώτη, 2001, Ορώμενα, τιμή στον Αριστοτέλη (φωτολιθογραφίες), Έκδοση ΕΚΠΑ-Καστανιώτη, 2002, Το φιλί της Κλεοπάτρας (χαρακτικά), Εκδόσεις Διάττων, 2004

Τόπος

Πειραματικό, Ελλάδα, 1985, 35mm, Έγχρ., με ήχο, 80'

Σκηνοθεσία-Καλλιτεχνική Διεύθυνση: Αντουανέττα Αγγελίδη **Σενάριο:** Αντουανέττα Αγγελίδη, Κλαίρη Μιτσοτάκη **Φωτογραφία:** Σταύρος Χασάπης **Σκηνικά:** Αντουανέττα Αγγελίδη, Κώστας Αγγελιδάκης

Κοστούμια: Λιλή Κεντάκα **Μακιγιάζ:** Αχιλλέας Χαρίτος **Sound Design:** Αντουανέττα Αγγελίδη, χρησιμοποιώντας μουσική του Γιώργου Απέργη **Μουσικοί αυτοσχεδιασμοί:** Martine Viard **Φωνές:** Ανίτα Σαντοριναίου **Μοντάζ:** Αντώνης Τέμπος **Μουσική:** Γιώργος Απέργης **Ηθοποιοί:** Jany Gastaldi, Μάγια Λυμπεροπούλου, Αννίτα Σαντοριναίου, Martine Viard, Κλαίρη Μιρτσέκη, Αριέττα Μουτούση, Σταύρος Τορνές, Τάκης Μόσχος, Άκης Δαβής, Στέφανος Κοτσίκος **Παραγωγή:** Αντουανέττα Αγγελίδη, Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου

Βραβείο Καλύτερης Ταινίας - Πανελλήνια Ένωση Κριτικών Κινηματογράφου (ΠΕΚΚ) (1985)
Βραβείο Ηχητικής Μπάντας – 26ο Φεστιβάλ Ελληνικού Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης (1985)
Ειδικό Βραβείο – 26ο Φεστιβάλ Ελληνικού Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης (1985)
Βραβείο Καλύτερης Ταινίας - Κρατικά Βραβεία Ποιότητας ΥΠΠΟ (1986)
Βραβείο Τεχνικών Επιτεύξεων - Κρατικά Βραβεία Ποιότητας ΥΠΠΟ (1986)

Συμμετείχε στο 26ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης (1985). Προβλήθηκε σε διεθνή κινηματογραφικά φεστιβάλ στο Μοντρεάλ, το Βανκούβερ, το Όσαμπρουκ, τη Μαδρίτη, τη Ζυρίχη, το Λοκάρνο και την Κωνσταντίνη. Ήταν η μια από τις δυο Ελληνικές ταινίες που επιλέχθηκαν από περιοδικό Cahiers du Cinéma, για τη εβδομάδα ταινιών του Νέου Κινηματογράφου (1985). Συμμετείχε στην “Cinemythology – a retrospective of Greek Film” [50 ταινίες από την αρχή του Ελληνικού Κινηματογράφου] στο Μουσείο Μοντέρνας Τέχνης (Μ.Ο.Μ.Α.) της Νέας Υόρκης (1993). Συμμετείχε στην Ρετροσπεκτίβα Ελληνικού Κινηματογράφου στο Centre Georges Pompidou στο Παρίσι (1995). Προβλήθηκε σε φεστιβάλ, μουσεία, ταινιοθήκες και συνέδρια στην Ελλάδα και το εξωτερικό, καθώς και σε κινηματογράφους της Αθήνας και της Θεσσαλονίκης, και στην εθνική τηλεόραση.

Μια παραβολή πάνω στο τόπο και το χρόνο. Ένα παιχνίδι μεταμορφώσεων. Πορεία μετά το θάνατο, ένας δεύτερος θάνατος. Μια γυναίκα γεννά και πεθαίνει. Τη στιγμή του θανάτου της, στιγμή μεταίχιμιο, σαν την αρχή του ύπνου, το πρόσωπό της σκορπάει και παίρνει τις όψεις όσων παραστέκουν το θάνατό της. Το σώμα της σπαράσσεται από τις συγκρούσεις αυτών που το κατοικούν. Η φωνή της αναλύεται σε πολλές φωνές και πολλούς ρόλους. Σύμφωνα με την Αγγελίδη: «Η ταινία παριστά μια διεσταλμένη στιγμή. Μια στιγμή μεταίχιμιο, όπου οι μνήμες ρέουν σχεδόν ταυτόχρονα, η συνοχή τους έχει την αυθαιρεσία και την αυστηρότητα της αλληλουχίας ενός ονείρου. Είναι ολόκληρη ένα κινηματογραφημένο όνειρο.» Η αντιστροφή και η αντιπαράθεση των κωδίκων, καθώς και ο μηχανισμός του ονείρου και το ανοίκειο, αποτελούν κεντρικές δημιουργικές στρατηγικές της Αγγελίδη, που χρησιμοποιεί την ιστορία της τέχνης και τα όνειρά της ως πρώτη ύλη. Ο Τόπος συνομιλεί με πίνακες του Uccello, του Carpaccio, του Cranach, του De Chirico και του Balthus.

Η σκηνοθέτης για την ταινία:

Η ταινία παριστά μια διεσταλμένη στιγμή. Μια στιγμή μεταίχιμιο, όπου οι μνήμες ρέουν σχεδόν ταυτόχρονα, η συνοχή τους έχει την αυθαιρεσία και την αυστηρότητα της αλληλουχίας ενός ονείρου. Είναι ολόκληρη ένα κινηματογραφημένο όνειρο. Τα σώματα πλέουν μέσα στην ταινία με διαφορετικούς ρυθμούς, διατηρούν τους ατομικούς τους χρόνους, ενώ εκείνη καταγράφει δυο ημερονύκτιους κύκλους με τη σειρά των ωρών, αναγράφοντας γεγονότα που μπορεί να έχουν διαφορά 20 χρόνων ή 40 ημερών.

Α. Αγγελίδη, Αύγουστος 1984

Στα άγνωστα μέρη βλέπεις μια σειρά από στοιχεία [...] Κάποιοι πίνακες γίνονται αναφορά. Οι πίνακες τούτοι αποτελούν αναγνωρίσιμους κόσμους. Αναγνώριση κόσμου ή σκόρπιων στοιχείων του που υπάρχουν εντός σου, αλλά δεν είχαν ταυτιστεί ως τότε. Έτσι αρχίζεις να κατασκευάζεις ένα κόσμο καθ' ομοίωσή σου. Θραύσματα ή στρώματα παρελθόντος, στο φως, τα χρώματα, στις τοποθετήσεις, τις κινήσεις των προσώπων, στις ιστορίες ξαναφτιαγμένα, συναρμολογημένα χωρίς σεβασμό στους χρόνους. Ο χρόνος αυτοαναιρείται, ενώ η ταινία δίνει συνάμα πολλά στοιχεία χρονικότητας. Πολλά στρώματα παρελθόντος, πολλά στρώματα πολιτισμού. Ενώ το παρελθόν υπάρχει με πολλούς τρόπους, συνάμα δεν υφίσταται. Ο χώρος είναι γυμνός,

ζωντανός, παράγει αισθήσεις. Η οπτική της ταινίας βρίσκεται απ' την πλευρά του, δεν είναι οπτική των προσώπων. Ο χώρος της ταινίας είναι το σώμα, ανασαίνει, βλέπει, ακούει, θρηνεί, απαντάει. Μια σειρά παράλληλες αφηγήσεις στοιχείων της εικόνας και του ήχου συμπλέκονται και συνδιαλέγονται. Παράγονται συνειρμοί. Η ταινία γράφεται, αλλάζει, προχωρώντας η γραφή της. Η ταινία είναι η διαφάνεια μιας πορείας και στο επίπεδο της αφήγησης μιας εμπειρία και στο επίπεδο αφήγησης της αυτοκατασκευής της. Γύρω από τη στιγμή του δύσκολου περάσματος συνωθούνται οι επιθυμίες των προσώπων που αποτελούν τις διαφορετικές όψεις της δοκιμαζόμενης. Είσαι υποχρεωμένη να φτιάξεις τον κόσμο απ' την αρχή / επιχειρείς επανειλημμένα να εισέλθεις στους πίνακες, κομμάτια ολόκληρα εξέρχονται απ' αυτούς / τα πρόσωπα σπαράσσονται ακολουθώντας γεωμετρικές αισθημάτων. Γίνεσαι ένα ταραγμένο πεδίο. Η φωνή αναλύεται σε πολλές φωνές και πολλούς ρόλους. Από τα θραύσματα, τα σπαράγματα της εικόνας ανασχηματίζεται ένα νέο σύμπαν. Και όσο ο μηχανισμός της μνήμης αποκαθίσταται, τόσο το σύμπαν μένει άδειο.

A. Αγγελίδη, Σεπτέμβριος 1985

Αντουανέττα Αγγελίδη

Η Αντουανέττα Αγγελίδη είναι πρωτοπόρος του avant-garde κινηματογράφου στην Ελλάδα. Σπούδασε αρχιτεκτονική στο Εθνικό Μετσόβιο Πολυτεχνείο, σκηνοθεσία και μοντάζ στο Institut des Hautes Etudes Cinématographiques (I.D.H.E.C.) στο Παρίσι, και θεωρία κινηματογράφου με τον Christian Metz. Το έργο της περιλαμβάνει τέσσερις μεγάλου μήκους ταινίες – *Idées Fixes / Dies Irae* (1977), *Τόπος* (1985), *Οι Ώρες* (1995) και *Κλέφτης ή η Πραγματικότητα* (2001) –, καθώς και μικρού μήκους ταινίες και εικαστικές εγκαταστάσεις. Δουλειά της έχει προβληθεί σε διεθνή κινηματογραφικά φεστιβάλ και σε μουσεία σύγχρονης τέχνης, αλλά και στις αίθουσες και στην εθνική τηλεόραση. Δίδαξε για χρόνια σκηνοθεσία στο Τμήμα Κινηματογράφου του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου της Θεσσαλονίκης, καθώς και στα Πανεπιστήμια της Πάτρας, της Θεσσαλίας και του Αιγαίου. Μέλος της Ευρωπαϊκής Ακαδημίας Κινηματογράφου. Ιδρυτικό μέλος της Ελληνικής Ακαδημίας Κινηματογράφου και του Women in Film and Television – Greece. Τιμητικό αφιέρωμα στο έργο της συμπεριλήφθηκε στο 46ο Διεθνές Φεστιβάλ Κινηματογράφου της Θεσσαλονίκης, όπου και της απένειμαν τον τιμητικό Αλέξανδρο.

THE RED BANK. James Joyce: Τα Τετράδιά του, των Ελληνικών

Μη-αφηγηματικό ντοκιμαντέρ, Ελλάδα, 2013, HD, Έγχρ., με ήχο, 30'

Σκηνοθεσία: Βουβούλα Σκούρα **Ανάλυση κειμένου του 8ου κεφ. από τον Οδυσσέα του Τζέιμς Τζόυς και Αφήγηση:**

Βαγγέλης Ιντζίδης **Φωτογραφία:** Παναγιώτης Οικονομόπουλος **Μοντάζ:** Γιάννης Νταρίδης **Μουσική:**

Νίκος Παπαδογούλας **Παραγωγός:** Παναγιώτης Κυριακουλάκος **Παραγωγή:** Φαντασία Οπτικοακουστική

Με πρόσκληση της Ταινιοθήκης της Ελλάδος, η νέα ταινία της Βουβούλας Σκούρα με τίτλο *The Red Bank*, αναπτύσσεται με αφορμή τα Τετράδια των Ελληνικών του Τζέιμς Τζόυς. Η μη γραμμική αφήγηση του Βαγγέλη Ιντζίδη εικονοποιείται σαν παζλ, και τα γυρίσματά της έγιναν στην Τεργέστη, στην οποία έχει ζήσει ο Τζέιμς Τζόυς, στο Λονδίνο, στη Νέα Υόρκη και στην Αθήνα.

Η ταινία αφιερώνεται στη Μαντώ Αραβαντινού.

μια αίτηση δανείου...σε γλώσσα ελληνική...ο τζέιμς τζόυς γράφει. η τράπεζα...The Bank

η μαντώ αραβαντινού διαβάζει...πόλεις του έρωτα...της κρίσης...σιωπές της εξορίας.

ο οδυσσέας πλάνητας στους δρόμους...

νύχτες και μέρες στοιχειωμένες από την ύλη των μύθων... το πραγματικό.

οι λαιστρυγόνες τρώνε οστρακοειδή της κόκκινης όχθης... The Red Bank.

Βουβούλα Σκούρα

Βουβούλα Σκούρα

Η Βουβούλα Σκούρα γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη. Σπούδασε Γραφικές Τέχνες στο Αθηναϊκό Τεχνολογικό Ινστιτούτο (ΑΤΙ). Έζησε στο Λονδίνο [1967-1974] όπου παρακολούθησε μαθήματα Ιστορίας της Τέχνης (1970) και σεμινάριο Computer Graphics για video στο Middlesex Polytechnic (1988). Ασχολήθηκε με πειραματικές μικτές τεχνικές πάνω στη φωτογραφία που τις εφάρμοσε τόσο στις εκτυπώσεις (βιβλία, αφίσες) όσο και στις ταινίες της. Τα έργα της, φιλμ και βίντεο, έχουν παρουσιαστεί σε διεθνή φεστιβάλ και πανεπιστήμια σε περισσότερες από πενήντα πόλεις, καθώς και στην ΕΡΤ1-TV, στην ARTE, και στο BBC. Οι ταινίες της *Εσωτερική Μετανάστευση* (1984) και *Σκωρία Φωτός* (1989) διακρίθηκαν με ειδικό έπαινο της Κριτικής Επιτροπής στο Φεστιβάλ Δράμας. Το βίντεο *Μαύρο φεγγάρι* πήρε το πρώτο βραβείο στο διαγωνισμό Βίντεο Τέχνης Αθηνών (1998). Η ταινία *Etel Adnan: Εξόριστες λέξεις* κέρδισε το Βραβείο Ελληνικού Κέντρου Κινηματογράφου στο 10ο Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης (2008). Το 2009 τιμήθηκε με το ΕΒΓΕ Βραβείο Συνολικής Προσφοράς της Ένωσης Γραφιστών Ελλάδας.